

ת"פ 7418/08/19 - מדינת ישראל נגד נאסר שאויש, פתחי שאויש- עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 7418-08-19 מדינת ישראל נ' שאויש ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. נאסר שאויש
2. פתחי שאויש- עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר דין- נאשם 1

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, יחד עם אחר שעניינו הסתיים, ביום 16.9.20 במסגרת הסדר טיעון, בתקיפה על ידי שניים לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

על פי הסדר הטיעון, נישלחו שני הנאשמים לקבלת תסקיר של שירות המבחן, וסוכם שככל שהתסקיר יהיה חיובי תסכים המאשימה להארכת מאסר מותנה, תלוי ועומד, בעניינו של הנאשם - ועוד - לגבי שני הנאשמים, הטלת צו של"צ, מאסר מותנה וקנס סימלי.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 13.11.17, עקב סכסוך בין הנאשם ואחיו למתלון המתינו לו השניים ביציאה מחדר כושר בעיר העתיקה בירושלים, האח היכה את המתלון באגרוף בפניו והפילו ארצה, ובעודו על הארץ תקפו אותו שני הנאשמים במכות אגרוף בפניו, עד שהופרדו על ידי אחרים.

משפטו של האח הסתיים והוא נדון לשל"צ, מאסר מותנה, מבחן וקנס מזערי.

תסקיר שירות המבחן:

עמוד 1

שני תסקירים שהוגשו העלו כי הנאשם, אנאלפבית, מגיע מרקע מורכב וקשה מאד, אישי, משפחתי, נפשי, תעסוקתי וכלכלי, מוכר היטב לשירות המבחן עוד מהיותו נער ונסיונות לסייע לו במהלך השנים נתקלו במחסומים אישיים וגם בירוקרטיים.

מהתרשמותי מהתסקירים המפורטים שהוגשו, קשה מאד להכניס את הנאשם לתוך "תבניות" מקובלות ולהגיע דרכן למסקנות תוך שימוש במונחים בהם משתמש בית המשפט כאשר הוא נעזר - ביום יום - בתסקירי שירות המבחן.

בתסקיר הראשון שהוגש אודות הנאשם הומלץ להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו, בעבודות שירות, בתוספת ענישה נלווית.

בתסקיר המשלים התרשם שירות המבחן מתובנה עמוקה יותר מצד הנאשם על הפסול בהתנהגותו ואני מניח שבהכרח - גם ממסוכנות מופחתת מצידו לעבירות דומות בעתיד, כאשר בתסקיר המוקדם זוהה סיכון בינוני להתנהגות דומה.

בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן - לאחר שתוסבר לנאשם משמעות העמידה בתנאי עונש של"צ והאחריות המצופה ממנו - להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 100 שעות ופיצוי סמלי למתלונן.

טיעוני הצדדים:

המאשימה זיהתה את הערכים המוגנים שנפגעו כשלמות ובריאות גוף האדם, ואני מקבל זיהוי זה כתקף.

המאשימה טענה כי התסקיר שהוגש היה שלילי במהותו וביסודו, מלווה בהיעדר לקיחת אחריות וב"הסתגרות" קורבנית.

בהתחשב בכך עתרה המאשימה למתחם עונש בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל, ועתרה להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, בתוספת שלושה חודשי מאסר, כולם לריצוי בעבודות שירות.

המאשימה אישרה כי התיק הנדון לפניי הוא האחרון שנפתח נגד הנאשם ומאז לא נפתחו לו תיקים נוספים, אף שקיימת הרשעה משנת 2018 בגין תגרה (שאיננה מוקדם יותר).

הסנגור ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן.

הסנגור הדגיש מספר עובדות:

· גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות (19, א.ד.).

- המועד האמיתי של האירוע והזמן שחלף מאז (אכן, המועד תוקן בהחלטת ביהמ"ש).
- היעדר עבירות מאז ועד היום.
- חלקו של הנאשם בעבירות.
- הרקע לאירוע והסולחה שנעשתה עם המתלונן מאז.

הנאשם ביקש לתת לו הזדמנות לבצע של"צ ולהימנע משליחתו למאסר.

דין והכרעה:

עיון נרחב בפרוטוקולים השונים לאורכו של תיק זה, כמו גם בהליך המ"י שעמד ביסוד הגשת כתב האישום מעלה כי לגרסת שני הנאשמים היה רקע מוקדם לאירוע, בו הותקפו שניהם לכאורה, עוד קודם ליום האירוע עצמו. (כך עולה גם מהפרוטוקולים השונים, וגם מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם 2).

עוד עולה - לרבות מדבריהם של שניים מעדי התביעה שהגיעו להעיד בבית המשפט, כי הצדדים השלימו ביניהם במסגרת סולחה כללית ועתה יחסייהם טובים.

רוצה לומר - האירוע המתואר בכתב האישום לא נולד בחלל ריק, וביסודו עמדה הדדיות מסויימת, גם אם חלקית, שאף שאין בה כדי להצדיק את המתואר בכתב האישום, יש בה כדי להקהות, ולו במעט, מחומרתו הנגלית לעין כשקוראים אותו - לפחות כך להתרשמותי.

דומה שדברים אלה, לרבות סרטונים שתיעדו את האירוע בשלב מסוים (כעולה, כאמור, מהפרוטוקולים השונים), עמדו ביסוד הסכמת המאשימה להגיע להסדר טיעון מול שני הנאשמים, שאחרת קשה להסביר את הענישה המקלה שהסכימה לה המאשימה מול הנאשמים והסנגורים.

מסקנה זו מביאה אותי לקבוע כי מידת הפגיעה בערכים הנורמטיביים שצוינו לעיל, היתה בינונית ברף הנמוך (אף שקריאה "סתומה" של כתב האישום היתה מכוונת למידת פגיעה גבוהה יותר).

בהתחשב באלה, אני סבור כי עקרון אחדות הענישה צריך לתפוס מקום מרכזי יותר בשיקולי הענישה מזה שעתרה לו המאשימה, קל וחומר כשמכתב האישום המתוקן עולה כי חלקו של הנאשם 2 (שעניינו, כאמור, הסתיים) באירוע היה חמור יותר משל הנאשם 1, ולכאורה לפחות, לולא היה מכה הנאשם 2 את המתלונן באגרוף לפניו, לא היה זה נופל והאירוע לא היה ממשיך כמתואר בכתב האישום. גם עברו הפלילי של הנאשם 2 חמור מעט יותר מזה שלפניי.

לא מצאתי כי ההצדקה להבחנה בין הנאשמים, הנובעת כביכול משונות התסקירים שהוגשו בעניינו של כל אחד די היה

בה כדי להפר את ולגבור על עקרון אחדות הענישה.

להיפך, ניתן להבחין כי חייו של הנאשם 1, בשל מצבו האישי והנפשי, קשים ומרים ועודם כאלה, הרבה יותר מאלו של הנאשם 2, משל נקודת הפתיחה - וגם האמצע - של שניהם, שונה.

כאמור בתחילת הדברים - המורכבות הנגלית לעין כה רבה, עד כי השימוש בתבניות המקובלות בבתי המשפט בהסתכלות הרחבה על הנאשם 2, מאבדת מתוקפה ואינה יכולה עוד לשמש כלי דיכוטומי ("תסקיר חיובי/ תסקיר שלילי וכיוצא באלה) לצורך קביעת הענישה.

אוסף לכך כי מאז האירוע ועד היום חלפו כמעט 6 שנים, במהלכן לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים, וככל שהיתה טבועה בו אלימות - ככל הנראה התמתנה זו מאד מאז ועד היום.

כשאני משקלל נתונים אלה אני קובע (ומן הסתם גם המאשימה עותרת לכך, ר' עמדתה ביחס לנאשם 2) כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין מאסר קצר בעבודות שירות.

נוכח נתוניו של הנאשם וחלקו באירוע אני ממקם אותו בתחתית המתחם.

אני גוזר אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מוארך בזאת המאסר המותנה בן חודש המאסר שהוטל על הנאשם בת"פ 16182-04-15 ביום 23.5.2016 למשך שנתיים מהיום.
2. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 100 שעות לפי תכנית שיכון שירות המבחן ותועבר לאישור בית המשפט תוך 40 ימים מהיום.
3. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן בסך 200 ₪. וזאת עד ליום 1.6.2023.
- המאשימה תעביר טופס פרטי מתלונן למזכירות בית המשפט תוך 30 ימים מהיום.
4. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור כל עבירת אלימות לפי חוק העונשין בתוך שנה מהיום ישלם סך 4,000 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפני.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשירות המבחן.

12 פברואר 2023